

мента е на работа в Гърция - трета година откакто е там. Обади се оттам, провеждаме често разговори, доволна е от там. Ще работи, за да спечели малко валута. Купила си е кола, каза ми марката.

Момчето ми се ражда вече връщайки се от Съюза. След завръщането от Съюза Бойчо решава, че трябва да имаме и трето дете. С което не бях съгласна въобще, защото разликата между първото ми дете - Оля и Николай е 10 години. Хич не бях съгласна. Доста аборти имах, като не го желяех, но мъжът си е мъж. Надви ми най-сетне. Добре, че се роди момче. Той е доволен, предоволен. Николай сега ми е 10 клас в гимназията, добро момче, възпитано момче. И така животът ни тръгна.

На другия етаж постигнахме всичко, всичко ни беше много добре обзаведено, бях направила разкошно обзавеждане, много чисто, долу всичко ми беше нагласено, но се получиха едни дразги между братята, заради старата. Малкият син много я биеше, много я тормозеше. Аз не давах да я тормозят и я прибрах при мене. След като я прибрах, тя тръгна, защото той направи покупко-продажба между него и майка му, като ние отстъпихме нашия дял от старата къща, за да я гледа старата жена. Но на него целта му е била да измами майка си, хем му приписват стария имот, от новата къща втория етаж му приписва, чрез покупко - продажба и срещу пенсията я караше винаги да му изтегли заем и, щом му вземе заема, набият я старата и я изхвърлят. Тя тръгна да проси, мене ме беше срам. Бяха я изхвърлили в новата къща, в една стая, нито осветление, нито отопление, ад. Тръгвам да изхвърля храната, на кокошките, тя грабва от това да яде. Викам ѝ, ела бе жена горе, там има ядене, това не е за тебе. Бойчо беше ме предупредил да не я прибирам, вика, щом прави тия неща няма да я прибираш, обаче мене ми е жал, как така жив човек, може ли, все пак им е майка. Аз готвя и го изхвърлям, нема да ѝ дам да яде.

Един ден я качих горе – викам, ела горе да си хапнеш. Сложих на масата всичко да си хапне и тъкмо в тоя момент Бойчо идва с колата, а тя го усещаше и чуваше оттам, от далече като се заприбира. Вика: “А, идва, идва Бойчо”. “Абе, викам, не е Бойчо това е комшията”, защото много сладко се хранеше, нали знаеш човек като не е ял, се храни. Викам ѝ: “Той е на работа, не се притеснявай, това комшията”. “Е, добре тогава” и продължи да се храни. Той влиза, отваря вратата и като я видя: “Какво търсиш ти тука, бързо да си слизаш долу”. Викам: “Недей, моля ти се остави я, аз я извиках, аз я качих горе”. “Ти знаеш какви кавги ще ни създаде, какви дразги ще ни създаде, защо я прибра. Веднаж те прибрах, цяла година те гледах, изплати им борча, подмамиха те пак те прибраха, пак заеми, все така правиш тия истории, не може, ти създаваш дразги между братята и не те искам”. Викам: “Не, недей, остави я”.

Прибрах я, той си замина на път, сложих му храна и замина. Старата се разболя, прибраха я в болницата. Не иска никой да я прибере от болницата. На Бойчо викам, я да идеме да я прибереме. Вика, ти ще я прибереш, ама знаеш ли какъв ангажимент поемаш. Аз съм си гост в къщата, сутрин излизам, вечер се прибирам, аз съм си шофьор. Ти забрави ли как те мъчеше, забрави ли как ти даваше по 50 ст., забрави ли, че ти изхвърли багажа, забрави ли колко те мъчеше тая жена. Абе, викам, това са стари неща, не искам да ми ги споменава, това е минало, недей, пък и майка ти да тръгне да проси пак, срамота е. И в болницата, срамота е, сега